

“La intenció final d’aquest llibre és, sobretot, proposar-nos de redescobrir un fragment del passat de Sant Vicenç i, d’aquesta manera, estimar-lo i respectar-lo encara més. [...] ensenyar als nostres fills i néts a tenir cura dels llocs que acolliren els jocs i les vivències dels seus pares i avis, tot educant-los en el respecte a la natura i al medi ambient”.

Fragment de la presentació de l’Alcalde Lluís Bisbal i Pujol

Ajuntament de
Sant Vicenç de Montalt

Amb la col·laboració:

CAIXA LAIETANA

EN MOLLERIC I LA MINA

DE SANT VICENÇ DE MONTALT

Assumpta Mercader i Lúcia Massó

EN MOLLERIC I LA MINA

DE SANT VICENÇ DE MONTALT

Assumpta Mercader i Lúdia Massó

PRÒLEG

Avui, en ple segle XXI, malgrat que vivim immersos en la civilització de la tècnica, les consoles i l'ordinador, per a molts de nosaltres encara és un veritable plaer poder escoltar o llegir una bona faula, un conte o una crònica. Sabem que tenim molt a aprendre si fem cas del que ens explica la gent vella: bella gent que es resisteix a perdre la memòria històrica.

Un bon dia, un grup d'avis vingueren a veure'm per regalar-me una riuada de vells records d'infantesa: pinzellades de la seva vida que ara, transcorreguts un grapat d'anys i d'esdeveniments, s'han plasmat en aquest llibre que vol ser un testimoni del relleu imparabile de les generacions. No puc negar que la seva visita em resultà especialment gratificant, perquè les seves paraules m'ajudaren a desvetllar imatges de la meva infància i, per uns instants, em vaig poder veure a mi mateix quan era un marrec jugant a bales, fent ballar la baldufa i construint cabanes al bosc.

Jo no sóc, ni de bon tros, escriptor ni historiador, així que el millor que puc fer és animar-vos a descobrir el plaer d'entusiasmar-vos amb un bon llibre. En aquestes pàgines, podreu descobrir un bocí de la història del nostre poble. I dic nostre perquè, malgrat no haver nascut a Sant Vicenç, jo i molts d'altres l'hem escollit per viure-hi; i l'estimem i el sentim nostre sense esforç, com si en fóssim fills. El nostre poble és el millor actiu que tenim i l'hem de protegir sense defalliment.

La intenció final d'aquest llibre és, sobretot, proposar-nos de redescobrir un fragment del passat de Sant Vicenç i, d'aquesta manera, estimar-lo i respectar-lo encara més. Hi ha un segon motiu: ensenyar als nostres fills i néts a tenir cura dels llocs que acolliren els jocs i les vivències dels seus pares i avis, tot educant-los en el respecte a la natura i al medi ambient.

Si amb el llibre que teniu a les mans aconseguim que no se'ns adormin els somnis ni els records, l'esforç haurà valgut la pena.

Lluís Bisbal i Pujol – **Alcalde de Sant Vicenç de Montalt**

Primera edició abril 2005

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Assumpta Mercader i Lídia Massó

© de les il·lustracions Lídia Massó

Documentació Antoni Buch

Projecte de La Comarcal Edicions

{Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20}

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona

D.L. B-49658-2004

A Sant Vicenç de Montalt l'any 2003 una colla d'avis va anar a l'ajuntament a demanar una cosa molt especial. Recordaven l'existència d'una antiga mina d'aigua al poble, que havia quedat perduda i oblidada. Els feia il·lusió recuperar-la i per això es van adreçar al senyor alcalde, que de seguida es va entusiasmar amb la idea i tot parlant van fer memòria d'una curiosa història que havien sentit a explicar quan eren petits.

Es contava d'un nen i una nena del poble, en Vicenç i la Margarida, que una vegada van anar a la riera a jugar amb la sorra i el fang i es van quedar meravellats en observar una papallona groga i lila molt bonica.

– Mira, Vicenç, quina papallona!

– Anem-li al darrere!

La van seguir bosc amunt, fins que de cop i volta van perdre-la de vista.

– On és, ara? Tu la veus, Vicenç?

– Ha anat cap aquell bolet tan gros!

Mentre estaven apartant uns matolls per acostar-se a aquell boletàs que almenys feia dos pams d'alçada una altra cosa els va cridar l'atenció: una mica més avall en un mur vell i rugós, hi havia una porta petita molt curiosa.

– Guaita, Margarida, aquella porteta! Anem a investigar?

– Correm-hi! Qui hi arribi primer l'obre!

Però no van poder. Era ben tancada. I quan es van girar per mirar cap al bolet van quedar ben sorpresos. Havia desaparegut! Pel camí de tornada no paraven de fer-se aquestes preguntes:

Una porta petita que no s'obre?

Un bolet que desapareix?

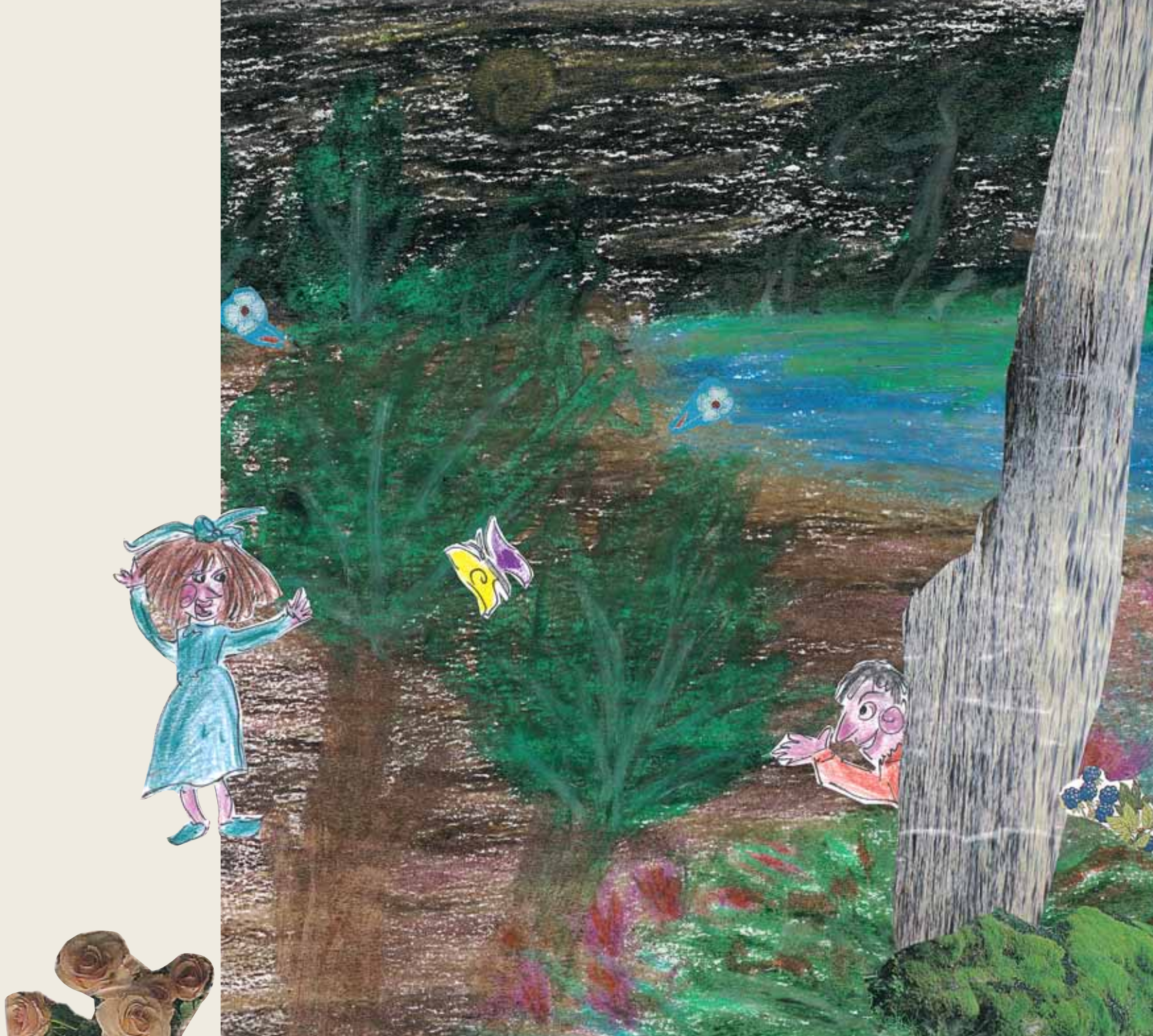
Fins que una tarda, quan començava a fosquejar, els dos amics van tenir la idea d'anar a pescar al llac del Parc dels Germans Gabrielistes. Els agradava molt aquell lloc on creixien flors i plantes magnífiques. Jugaven a fet i a amagar entre els troncs dels enormes eucaliptus i tenien predilecció pel llac, que semblava tret d'un conte de fades.

Van entrar d'amagatotis. Sort de la lluna plena que els il·luminava. Quan estaven preparant les canyes, en Vicenç va exclamar:

- La papallona groga i lila!
- Seguim-la, que no se'ns escapi!

Tot perseguint-la per la riba del llac de sobte es van adonar d'una barqueta amb un bolet a dins. Van identi-fi-car-lo de seguida:

- És aquell bolet de l'altre dia! I també ens hi ha dut la papallona!

El nen i la nena encara es van sorprendre més quan el bolet es va moure. Tenia cara, cametes i bracets i a més a més parlava:

– Veniu, peixos i peixets, sóc el vostre amic, en Molleric!

Ara fins i tot sabien com es deia aquell curiós homenet. Se'l van mirar encisats una bona estona contemplant com feia saltar els peixos i jugava amb ells. Però, és clar, havien de tornar a casa, es feia tard i no volien ser renyats.

Un bolet que és un homenet i es diu Molleric?

I la papallona, com és que hi era un altre cop?

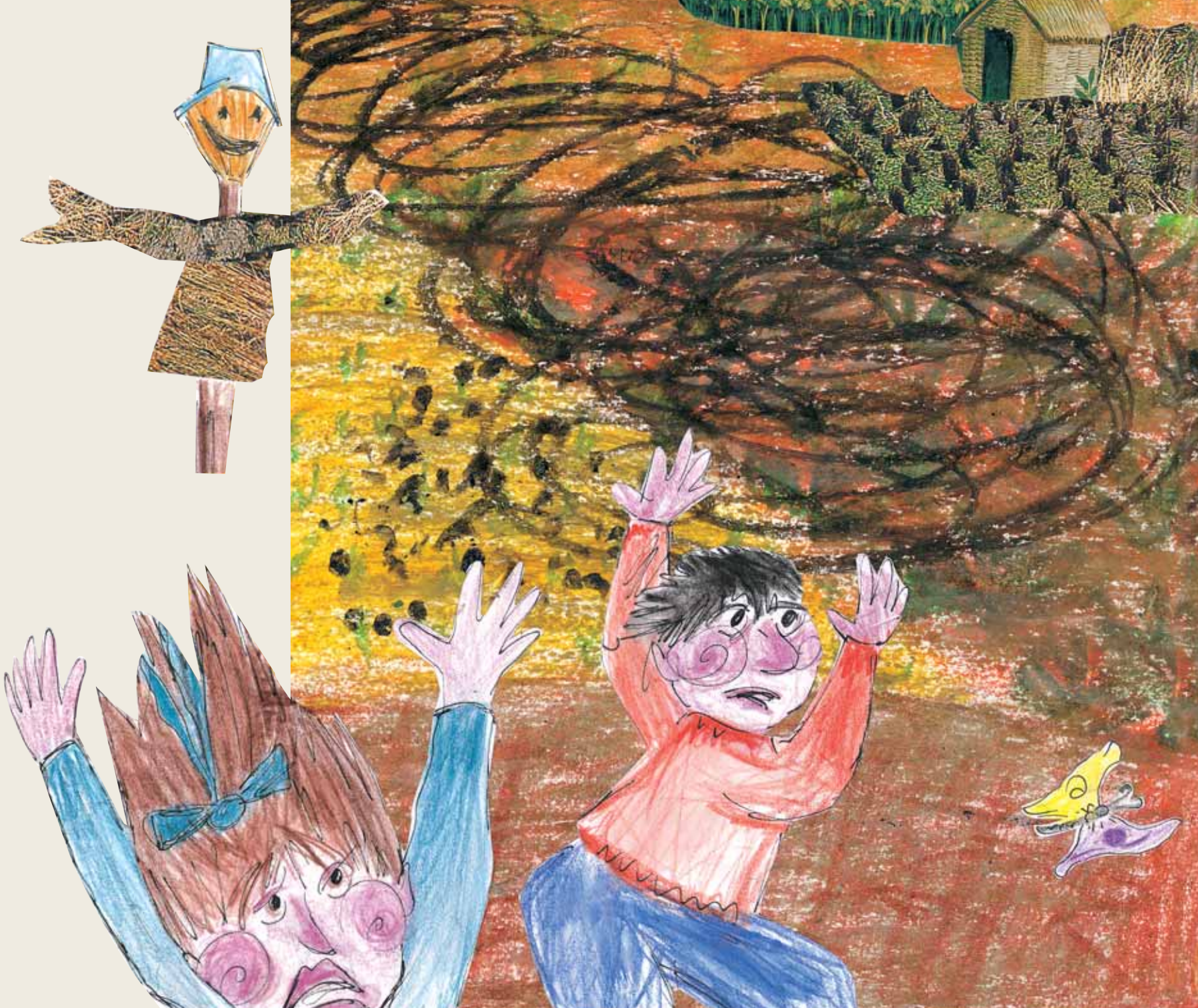
Però ni la Margarida ni en Vicenç van tenir gaire temps per rumiar-s'ho. L'endemà mateix van haver d'anar cap als conreus.

En aquella època a Sant Vicenç de Montalt era tot ple de ruscós. A casa els havien fet anar a buscar mel i, en aquestes estaven, que van tenir la mala sort de fer empipar les abelles.

No va trigar gaire a formar-se un eixam amenaçador.

Tots dos corrien angoixats donant-se la mà perseguits per les abelles brunzinaires. Quin espant, ploraven i tot perquè ja es veien plens de picades!

Va ser llavors que, com per art de màgia, va aparèixer la papallona. No van dubtar a seguir-la.

Van anar a parar davant d'un pou on en Molleric estava esperant-los. Els va fer baixar de pressa pou avall fins al fons. Eren dins una mina d'aigua.

– Quina por, aquest lloc és molt fosc!– va exclamar en Vicenç.

– A mi em feien més por les abelles!– va afegir la Margarida.

En aquell moment es van adonar d'una llumeneta. En Molleric els feia senyals amb un fanalet.

– Anem amb ell!– van dir alhora.

Quina aventura! Túnel i més túnels de poca alçada que els obligaven a caminar ajupits i que no s'acabaven mai. Ells prou que feien via i, no obstant això, no aconseguien atrapar en Molleric. Tant era així que, quan per fi van arribar a la sortida, just al Parc del Germans Gabrielistes, no li van poder donar les gràcies, perquè no el van veure enlloc.

Per què no havia parlat amb ells, en Molleric?

I tots aquells túnels sota terra?

Uns dies més tard, després d'una tempesta, la Margarida i en Vicenç van anar a buscar cargols prop de la riera.

– Estarà ple de cargols, Vicenç, que quan ha plogut en surten molts.

La riera baixava plena i amb tanta força que l'aigua havia fet tombar més d'un arbre. De cop i volta els va semblar sentir una veueta:

– Auxili! Auxili!

Tot seguit van descobrir el pobre Molleric atrapat sota una gran branca que el vent havia fet caure.

Els dos amics el van ajudar.

– Si us plau, porteu-me a casa, us indicaré el camí!

Quina sorpresa, eren davant la porteta que no havien aconseguit obrir el dia aquell: la casa de l'homenet!

Els va fer entrar fins a una cambra il·luminada amb fanalets plena de mobles i objectes fets amb material del bosc. En Molleric els va convidar a menjar móres confitades, pinyons torrats i a prendre una infusió calentona d'herbes aromàtiques amb mel.

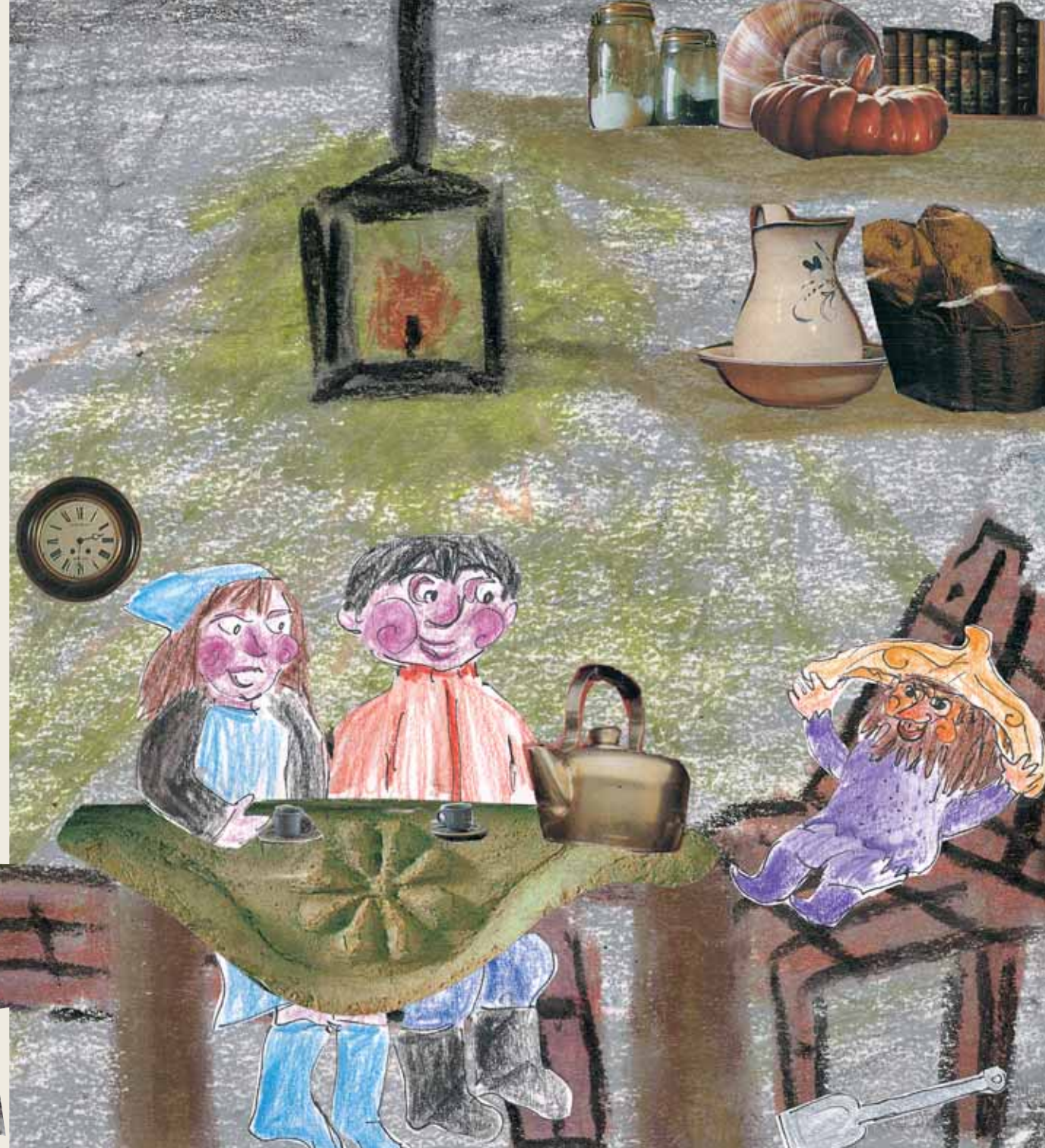
En Molleric els va explicar que estaven a la mina d'aigua que ell mateix havia construït a còpia d'anys.

– Com es fa una mina? –va preguntar la Margarida.

– Primer una fulla d'avellaner em va assenyalar una deu, o sigui, un naixement d'aigua. Després vaig fer un forat en forma d'arc a la paret de terra i vaig anar escarbotant endins fins que l'aigua ja em feia pessigolles als peus. El poder de la fulla d'avellaner és infal·lible a l'hora de trobar aigua.

– I com has fet els túnels? –va voler saber en Vicenç.

– Ara calia fer parets als costats per evitar les eslla-vissades. I a terra vaig posar teules per conduir l'aigua, si no, la terra la xuclaria i es perdria.

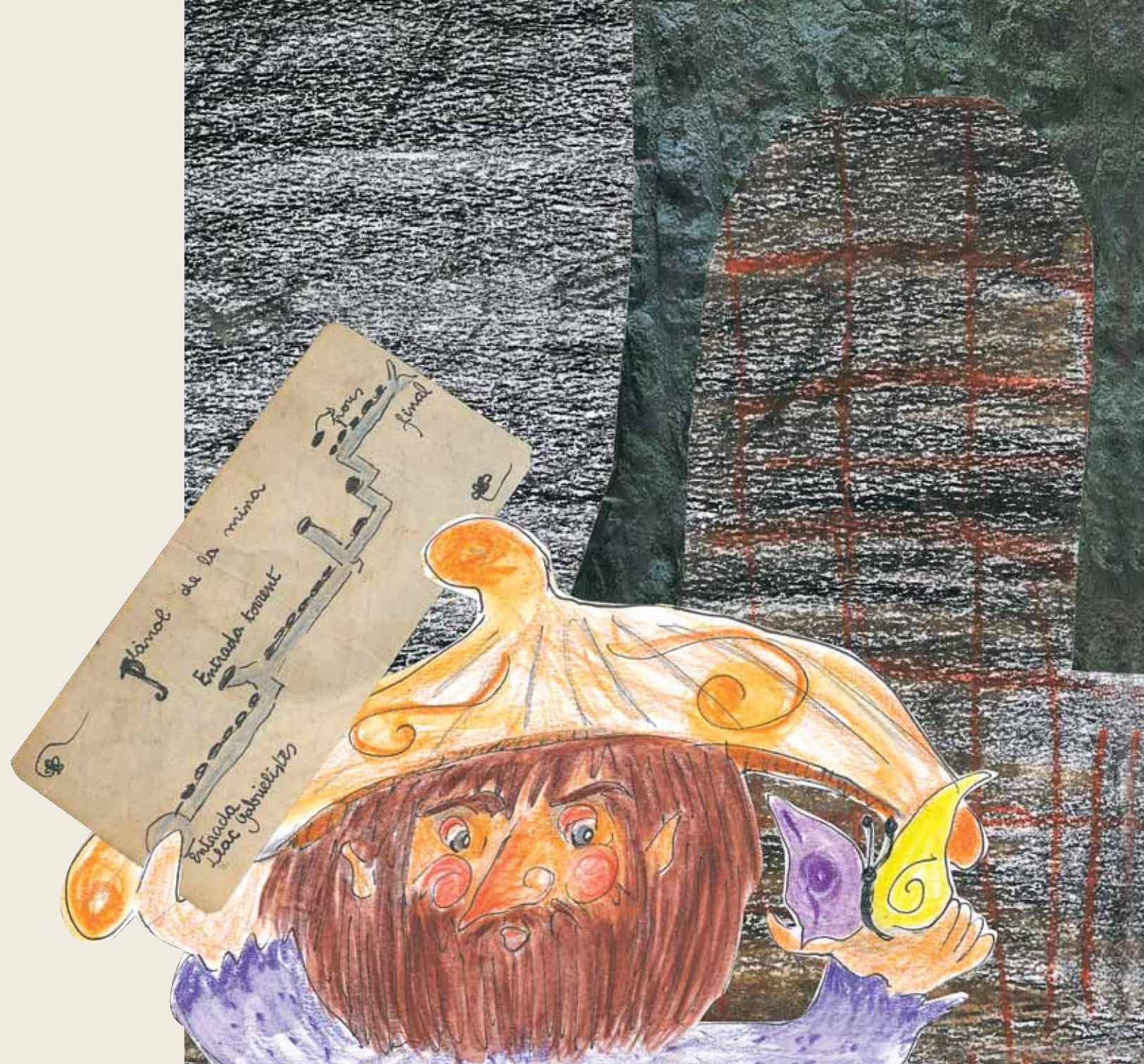
En Vicenç i la Margarida l'estaven escoltant atentament, quan la papallona groga i lila va sortir de darrere el barret en forma de bolet d'en Molleric i se li va posar al palmell de la mà.

– Aquesta papallona, que ja coneixeu, és la meva fidel amiga. Com jo, estima la natura i l'aire pur.

– I doncs, com és que vius a sota terra com un talp?

– Heu de saber que en aquesta mina hi ha un tresor que cal conservar per al vostre futur. No us en diré res més, és un secret que descobrireu quan sigueu més grans.

Havent dit aquestes paraules els va conduir fins a la porta i els va acomiadar.

A vui en dia el tresor és conegut per tothom de Sant Vicenç de Montalt: l'aigua de la mina, un do de la natura que es pot gaudir al meravellós paratge del Parc dels Germans Gabrielistes.

Només sap greu que en Molleric no hagi tornat a ser vist, encara que a tots ens faria il·lusió trobar aquell tímid homenet disfressat de bolet.

